Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

21. november 2024*

»Appel – fælles handelspolitik – foranstaltninger, der skal sikre udøvelsen af Den Europæiske Unions rettigheder i henhold til internationale handelsregler – forordning (EU) nr. 654/2014 – gennemførelsesforordning (EU) 2018/886 – toldunion – forordning (EU) nr. 952/2013 – EU-toldkodeksen – afgørelser vedrørende bindende oprindelsesoplysninger (BOO) truffet af nationale toldmyndigheder – delegeret forordning (EU) 2015/2446 – bestemmelse af visse Harley-Davidson motorcyklers ikkepræferenceoprindelse – begrebet »bearbejdning eller forarbejdning, som ikke er økonomisk berettiget« – Europa-Kommissionens gennemførelsesafgørelse om tilbagekaldelse af BOO-afgørelser – delegationen af beføjelser – berettiget forventning – retten til en god forvaltning – ret til at blive hørt«

I sag C-297/23 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 11. maj 2023,

**Harley-Davidson Europe Ltd**, Oxford (Det Forenede Kongerige),

**Neovia Logistics Services International NV**, Vilvorde (Belgien),

ved avvocato E. Righini og Rechtsanwalt S. Völcker,

sagsøgere,

den anden part i appelsagen:

**Europa-Kommissionen** ved F. Clotuche-Duvieusart, M. Kocjan og F. Moro, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling),

sammensat af Domstolens præsident, K. Lenaerts, som fungerende formand for Fjerde Afdeling, afdelingsformanden for Tredje Afdeling, C. Lycourgos (refererende dommer), og dommerne S. Rodin, N. Jääskinen og O. Spineanu-Matei,

* Processprog: engelsk.

generaladvokat: J. Kokott

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 30. maj 2024,

afsagt følgende

## Dom

1 Harley-Davidson Europe Ltd og Neovia Logistics Services International NV har med deres appel nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 1. marts 2023, Harley-Davidson Europe og Neovia Logistics Services International mod Kommissionen (T-324/21, herefter »den appellerede dom«, EU:T:2023:101), hvorved Retten frifandt Kommissionen i det søgsmål, som appellanterne havde anlagt med påstand om annullation af Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2021/563 af 31. marts 2021 om gyldigheden af visse afgørelser vedrørende bindende oprindelsesoplysninger (EUT 2021, L 119, s. 117, herefter »den omtvistede afgørelse«) rettet til Kongeriget Belgien.

### Retsforskrifter

#### *Folkeretten*

2 Artikel 2 i aftalen om oprindelsesregler (EFT 1994, L 336, s. 144), der er indeholdt i bilag 1A til overenskomsten om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen (WTO) (EFT 1994, L 336, s. 3), bestemmer:

»Indtil arbejdsprogrammet for harmonisering af oprindelsesreglerne [...] er fuldført, skal medlemmerne sikre at:

[...]

b) [U]anset med hvilke handelspolitiske foranstaltninger eller instrumenter oprindelsesreglerne måtte være forbundet, kan de ikke anvendes som et instrument til direkte eller indirekte at forfølge bestemte mål for samhandelen.

c) [O]prindelsesreglerne må ikke i sig selv skabe restriktive, fordrejende eller afbrydende virkninger for den internationale handel. De må ikke omfatte ubehørigt strenge krav eller kræve opfyldelse af bestemte betingelser, som ikke vedrører fremstilling eller forarbejdning, som en forudsætning for bestemmelsen af oprindelseslandet. Omkostninger, som ikke er direkte forbundet med fremstilling eller forarbejdning, kan dog medtages med henblik på anvendelse af værdiprocentkriteriet [...]

[...]«

## *EU-retten*

### *Bestemmelser på toldområdet*

#### – *EF-toldkodeksen*

3 Artikel 25 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT 1992, L 302, s. 1, herefter »EF-toldkodeksen«) havde følgende ordlyd:

»Forarbejdning eller bearbejdning, hvorom det fastslås, eller hvorom konstaterede kendsgerninger berettiger til en formodning om, at den udelukkende har haft til formål at omgå bestemmelser, der i [Det Europæiske Fællesskab] anvendes for varer fra bestemte lande, kan på ingen måde medføre, at de således frembragte varer [...], anses for at have oprindelse i det land, hvor forarbejdningen eller bearbejdningen er foretaget.«

#### – *EU-toldkodeksen*

4 Følgende fremgår af 9. og 55. betragtning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 af 9. oktober 2013 om EU-toldkodeksen (EUT 2013, L 269, s. 1, herefter »EU-toldkodeksen«):

»(9) [Den Europæiske Unions] grundlag er en toldunion. Af hensyn til de økonomiske operatører og toldmyndighederne i Unionen bør den nuværende toldlovgivning samles i en kodeks. Ud fra idéen om det indre marked bør den pågældende kodeks indeholde de generelle regler og procedurer, som kan sikre anvendelsen af told- og andre fælles politikforanstaltninger, der er indført på EU-plan som led i varehandelen mellem Unionen og lande eller områder uden for Unionens toldområde, under hensyntagen til kravene i disse fælles politikker. [...]

[...]

(55) I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet som fastsat i artikel 5 [TEU] er det for at virkeliggøre de grundlæggende mål om at sikre, at toldunionen fungerer effektivt, og gennemføre den fælles handelspolitik nødvendigt og hensigtsmæssigt at fastlægge de generelle regler og procedurer, der gælder for varer, som føres ind i eller ud af Unionens toldområde. [...]«

5 EU-toldkodeksens artikel 33 foreskriver:

»1. Toldmyndighederne træffer efter ansøgning afgørelser vedrørende [...] bindende oprindelsesoplysninger [herefter »BOO-afgørelser«].

[...]

3. [...] BOO-afgørelser er gyldige i tre år regnet fra den dato, fra hvilken afgørelsen har virkning.

[...]«

6 Nævnte kodeks' artikel 34, stk. 11, har følgende ordlyd:

»[Europa-]Kommissionen kan vedtage afgørelser, hvori medlemsstater anmodes om at tilbagekalde [...] BOO-afgørelser for at sikre en korrekt og ensartet tarifering eller ensartet bestemmelse af varers oprindelse.«

7 Samme kodeks' artikel 59 foreskriver:

»Artikel 60 og 61 indeholder regler for fastsættelse af varers ikkepræferenceoprindelse i forbindelse med anvendelse af følgende:

a) [d]en fælles toldtarif [...]

b) andre foranstaltninger end toldmæssige, der er fastsat i særlige EU-bestemmelser, som gælder for varehandelen, og

c) andre EU-foranstaltninger vedrørende varers oprindelse.«

8 EU-toldkodeksens artikel 60 fastsætter:

»1. Varer, der er fuldt ud fremstillet i et enkelt land eller område, anses for at have oprindelse i dette land eller område.

2. Varer, ved hvis fremstilling der er involveret mere end ét land eller område, anses for at have oprindelse i det land eller område, hvor den sidste væsentlige og økonomisk berettigede bearbejdning eller forarbejdning har fundet sted, når denne er foretaget i en dertil udstyret virksomhed og har ført til fremstilling af et nyt produkt eller udgør et vigtigt trin i fremstillingen.«

9 Samme kodeks' artikel 62 foreskriver:

»Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter [...], som fastsætter reglerne for, hvornår varer, for hvilke der kræves fastsættelse af ikke-præferenceoprindelse med henblik på anvendelse af de i artikel 59 omhandlede foranstaltninger, anses for at være fuldt ud fremstillet i et enkelt land eller område eller for at have undergået den sidste, væsentlige, og økonomisk berettigede bearbejdning eller forarbejdning, når denne er foretaget i en dertil udstyret virksomhed og har ført til fremstilling af et nyt produkt eller udgør et vigtigt trin i fremstillingen, i et land eller område, i overensstemmelse med artikel 60.«

– *Delegeret forordning (EU) 2015/2446*

10 Følgende fremgår af 21. betragtning til Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/2446 af 28. juli 2015 til supplering af forordning (EU) nr. 952/2013 med nærmere regler angående visse bestemmelser i EU-toldkodeksen (EUT 2015, L 343, s. 1):

»Med henblik på at undgå manipulation af de importerede varers oprindelse for at undgå bestemte handelspolitiske foranstaltninger bør den sidste væsentlige bearbejdning eller forarbejdning af en vare i visse tilfælde anses for ikke at være økonomisk berettiget.«

11 Artikel 33 i delegeret forordning 2015/2446 med overskriften »Bearbejdning eller forarbejdning, som ikke er økonomisk berettiget ([EU-]toldkodeksens artikel 60, stk. 2)« havde følgende ordlyd:

»Enhver bearbejdning eller forarbejdning, som gennemføres i et andet land eller territorium, anses for ikke at være økonomisk berettiget, hvis det på grundlag af de foreliggende faktiske oplysninger fastslås, at formålet med behandlingen har været at undgå anvendelsen af de foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 59 i [EU-told]kodeksen.

[...]

Hvis den sidste bearbejdning eller forarbejdning i forbindelse med varer, der ikke er omfattet af bilag 22-01, anses for ikke at være økonomisk berettiget, anses varerne for at have undergået den sidste væsentlige og økonomisk berettigede bearbejdning eller forarbejdning, som har ført til fremstilling af et nyt produkt eller udgør et vigtigt trin i fremstillingen, i det land eller territorium, hvor den største del af materialerne har oprindelse, fastlagt på grundlag af materialernes værdi.«

*Bestemmelserne vedrørende den fælles handelspolitik*

– *Forordning (EU) nr. 654/2014*

12 Artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 654/2014 af 15. maj 2014 om udøvelsen af Unionens rettigheder for så vidt angår anvendelsen og håndhævelsen af internationale handelsregler og om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 3286/94 om fastsættelse af fællesskabsprocedurer på området for den fælles handelspolitik med henblik på at sikre udøvelsen af Fællesskabets rettigheder i henhold til internationale handelsregler, navnlig regler fastlagt i Verdenshandelsorganisationens regi (EUT 2014, L 189, s. 50), foreskriver:

»Denne forordning finder anvendelse:

[...]

c) med henblik på udligning af indrømmelser eller andre forpligtelser, som et tredjelands anvendelse af en beskyttelsesforanstaltning kan give ret til i henhold til enten artikel 8 i WTO-aftalen om beskyttelsesforanstaltninger eller bestemmelserne om beskyttelsesforanstaltninger i andre internationale handelsaftaler, herunder regionale eller bilaterale aftaler

[...]«

13 Artikel 4 i forordning nr. 654/2014 bestemmer:

»1. Hvor tiltag er nødvendige for at beskytte Unionens interesser i de i artikel 3 omhandlede tilfælde, vedtager Kommissionen gennemførelsesretsakter, der fastsætter passende handelspolitiske foranstaltninger. [...]

2. Gennemførelsesretsakter, der vedtages i henhold til stk. 1, skal opfylde følgende betingelser:

[...]

c) i tilfælde af udligning af indrømmelser eller andre forpligtelser i henhold til bestemmelser om beskyttelsesforanstaltninger i internationale handelsaftaler[…] skal Unionens tiltag i alt væsentligt svare til niveauet for de indrømmelser eller andre forpligtelser, som berøres af beskyttelsesforanstaltningen, i overensstemmelse med betingelserne i WTO-aftalen om beskyttelsesforanstaltninger eller bestemmelserne om beskyttelsesforanstaltninger i andre internationale handelsaftaler, herunder regionale eller bilaterale aftaler, hvorunder beskyttelsesforanstaltningen anvendes

[…]«

– *Gennemførelsesforordning (EU) 2018/724*

14 Artikel 1 i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2018/724 af 16. maj 2018 om visse handelspolitiske foranstaltninger vedrørende visse produkter med oprindelse i Amerikas Forenede Stater (EUT 2018, L 122, s. 14) har følgende ordlyd:

»Kommissionen giver straks og under alle omstændigheder ikke senere end den 18. maj 2018 WTO's Råd for Handel med Varer skriftlig meddelelse om, at Unionen, hvis Rådet for Handel med Varer ikke afviser det, fra den 20. juni 2018 suspenderer anvendelsen af importtoldindrømmelser i henhold til [den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel (GATT)] 1994 på handelen med USA for så vidt angår de i bilag I og bilag II opførte produkter, således at import af disse produkter med oprindelse i USA kan pålægges tillægstold.«

– *Gennemførelsesforordning (EU) 2018/886*

15 I henhold til artikel 1 i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2018/886 af 20. juni 2018 om visse handelspolitiske foranstaltninger vedrørende visse produkter med oprindelse i Amerikas Forenede Stater og om ændring af gennemførelsesforordning (EU) 2018/724 (EUT 2018, L 158, s. 5) pålægger Unionen import til Unionen af bestemte produkter, som har oprindelse i Amerikas Forenede Stater, tillægstold, herunder motorcykler med forbrændingsmotor med frem- og tilbagegående stempel og slagvolumen over 800 $cm^3$. Det følger af artikel 2 i gennemførelsesforordning 2018/886, at disse produkter ud over den konventionelle toldsats på 6% blev pålagt tillægstold på 25% i en første fase med virkning fra den 22. juni 2018 og derefter yderligere tillægstoldsatser på 25% i en anden fase i det væsentlige senest fra den 1. juni 2021.

## Tvistens baggrund

16 Der er redegjort for tvistens baggrund i den appellerede doms præmis 20-38. Med henblik på de foreliggende retsforhandlinger kan de sammenfattes som følger.

17 I juni 2018 indførte Amerikas Forenede Staters regering tillægstold på 25% og 10% for henholdsvis import af stål og import af aluminium fra Unionen med henblik på at fremme og øge den nationale produktion af disse produkter. Som svar på indførelsen af denne tillægstold vedtog Kommissionen gennemførelsesforordning 2018/886 om pålæggelse af tillægstold på importen af visse produkter med oprindelse i De Forenede Stater, herunder motorcykler med forbrændingsmotor med frem- og tilbagegående stempel og slagvolumen over 800 $cm^3$.

18 Harley-Davidson Inc., en amerikansk virksomhed, der er specialiseret i fremstilling af motorcykler, fik kendskab til sidstnævnte tillægstold efter offentliggørelsen af denne gennemførelsesforordning i *Den Europæiske Unions Tidende*.

19 Den 25. juni 2018 forelagde Harley-Davidson Securities and Exchange Commission (USA's nationale værdipapirkommission) en rapport på den såkaldte »*Form 8-K Current Report*« (herefter »8-K-formularen«) med henblik på at oplyse sine aktionærer om den tillægstold, som Unionen havde vedtaget i henhold til gennemførelsesforordning 2018/886, og om konsekvenserne heraf for selskabets aktiviteter.

20 I 8-K-formularen anførte Harley Davidson navnlig følgende:

»Den Europæiske Union har indført told på forskellige produkter fremstillet i USA, herunder Harley Davidson-motorcykler. Denne told, der trådte i kraft den 22. juni 2018, er blevet pålagt som svar på den told, som USA har pålagt stål og aluminium, der eksporteres fra [EU] til USA.

Følgelig er [Unionens] told på Harley Davidson-motorcykler, der eksporteres fra USA, steget fra 6% til 31%. Harley Davidson vurderer, at denne told vil medføre en ekstraomkostning på ca. 2 200 [amerikanske dollars (USD)] pr. motorcykel, der eksporteres fra USA til [EU].

[...]

For at imødegå de betydelige omkostninger, der er forbundet med denne toldbyrde på lang sigt, vil Harley Davidson iværksætte en plan, der har til formål at flytte produktionen af motorcykler bestemt til [Den Europæiske Union] fra USA til selskabets internationale faciliteter for at undgå toldbyrden. Harley Davidson regner med, at produktionsforøgelsen på de internationale fabrikker vil kræve yderligere investeringer og kan tage mindst 9-18 måneder at gennemføre fuldt ud.«

21 Efter offentliggørelsen af 8-K-formularen valgte Harley Davidson sin fabrik i Thailand som produktionssted for visse af selskabets motorcykler, der er bestemt til EU-markedet.

22 Harley Davidson ønskede at opnå sikkerhed med hensyn til fastlæggelsen af oprindelseslandet for selskabets motorcykler. Harley Davidson og Neovia Logistics Services International, som er et mellemled, der yder logistisk bistand til Harley-Davidson i forbindelse med selskabets import af motorcykler til Unionen via Belgien, indgav således sammen den 25. januar 2019 to første formelle anmodninger til de belgiske toldmyndigheder om BOO-afgørelser vedrørende to familier af motorcykler. Der er senere blevet indgivet tre andre anmodninger om BOO-afgørelser vedrørende tre andre familier af motorcykler.

23 Den 31. januar 2019 deltog de belgiske myndigheder i et møde med Kommissionen om de to første anmodninger om BOO-afgørelser. Efter dette møde afgav Kommissionen en uformel udtalelse, hvorefter kriteriet om økonomisk berettigelse som omhandlet i artikel 33 i delegeret forordning 2015/2446 på grund af oplysningerne i 8-K-formularen muligvis ikke var opfyldt. På trods af de belgiske myndigheders anmodninger afgav Kommissionen imidlertid aldrig nogen formel udtalelse vedrørende anvendelsen af denne bestemmelse på de faktiske omstændigheder i den foreliggende sag.

24 Den 24. juni 2019 traf de belgiske toldmyndigheder i henhold til EU-toldkodeksens artikel 33, stk. 1, to BOO-afgørelser, hvorved de anerkendte og attesterede, at de to kategorier af motorcykler, der var omhandlet i de to første anmodninger om BOO-afgørelser, og som er nævnt i denne doms præmis 22, havde oprindelse i Thailand. De tre andre anmodninger om BOO-afgørelser, der ligeledes er nævnt i denne doms præmis 22, blev efterfølgende behandlet på samme måde af de belgiske toldmyndigheder. De nævnte toldmyndigheder underrettede Kommissionen om de to første BOO-afgørelser den 21. august 2019.

25 Den 5. oktober 2020 meddelte Kommissionen de belgiske myndigheder, at den havde til hensigt at anmode dem om at tilbagekalde de to første BOO-afgørelser. Den 13. november 2020 svarede de belgiske myndigheder Kommissionen, at de modsatte sig en sådan anmodning om tilbagekaldelse. Den 23. december 2020 indledte Kommissionen en formel procedure med henblik på vedtagelsen af den omtvistede afgørelse.

26 Den 5. marts 2021 forelagde Kommissionen ved en skriftlig procedure udkastet til den omtvistede afgørelse for alle de nationale delegationer i EU-toldkodeksudvalgets afdeling for »Oprindelse« inden for rammerne af en skriftlig rådgivningsprocedure. Fire medlemsstater fremsatte bemærkninger til udkastet til den omtvistede afgørelse og gjorde indsigelse mod den holdning, som Kommissionen havde givet udtryk for i udkastet. Den 29. marts 2021 sendte Kommissionen en sammenfattende note til EU-toldkodeksudvalgets afdeling for »Oprindelse«, hvori den anførte, at de 23 medlemsstater, der ikke havde taget stilling, stiltiende havde tiltrådt udkastet til den omtvistede afgørelse.

27 Den 31. marts 2021 vedtog Kommissionen den omtvistede afgørelse, som den meddelte Kongeriget Belgien den 6. april 2021, og som dagen efter blev offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende*, idet den anmodede de belgiske myndigheder om at tilbagekalde de to første BOO-afgørelser.

28 Kommissionen har i sjette, syvende og niende betragtning til den omtvistede afgørelse anført følgende:

> »(6) Efter offentliggørelsen af Den Europæiske Unions handelspolitiske foranstaltninger meddelte [Harley Davidson] ved hjælp af en 8-K-formular, der blev forelagt [Securities and Exchange Commission] den 25. juni 2018, sin plan om at flytte produktionen af visse motorcykler bestemt til EU's marked fra USA til sine internationale faciliteter i et andet land for at undgå Den Europæiske Unions handelspolitiske foranstaltninger.
>
> (7) Selv om flytningen af produktionen ikke nødvendigvis alene har til formål at omgå de handelspolitiske foranstaltninger, er betingelserne i artikel 33, stk. 1, i [delegeret forordning 2015/2446] opfyldt på grundlag af de foreliggende faktiske oplysninger. Den forarbejdning eller bearbejdning, der er gennemført i det sidste produktionsland, anses derfor ikke for at være økonomisk berettiget. Som følge heraf skal bestemmelsen af motorcyklers ikke-præferenceoprindelse baseres på artikel 33, stk. 3.
>
> [...]

(9) Eftersom bestemmelsen af ikke-præferenceoprindelsen for de motorcykler, der er omfattet af de i bilaget omhandlede BOO-afgørelser, ikke er baseret på reglen i artikel 33, stk. 3, [i delegeret forordning 2015/2446], finder Kommissionen, at denne bestemmelse af ikke-præferenceoprindelse er uforenelig med kodeksens artikel 60, stk. 2, sammenholdt med artikel 33 i [delegeret forordning 2015/2446].«

29 Efter vedtagelsen af den omtvistede afgørelse meddelte de belgiske myndigheder ved skrivelse af 16. april 2021 rettet til Neovia Logistics Services International sagsøgerne, at de tilbagekaldte de fem BOO-afgørelser, der var blevet truffet vedrørende import til Den Europæiske Union af de motorcykler, som Harley Davidson fremstillede i Thailand.

## Sagen for Retten og den appellerede dom

30 Harley-Davidson Europe og Neovia Logistics Services International nedlagde under sagen for Retten bl.a. påstand om annullation af den omtvistede afgørelse.

31 I forbindelse med dette søgsmål fremsatte appellanterne seks anbringender til støtte for annullationspåstanden:

– Det første anbringende vedrører tilsidesættelse af begrundelsespligten og af den rådgivningsprocedure, der gik forud for vedtagelsen af den omtvistede afgørelse.

– Det andet vedrører et urigtigt skøn.

– Det tredje vedrører en urigtig fortolkning og anvendelse af artikel 33 i delegeret forordning 2015/2446.

– Det fjerde vedrører ulovligheden af artikel 33 i delegeret forordning 2015/2446.

– Det femte vedrører tilsidesættelse af almindelige EU-retlige principper og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

– Det sjette vedrører magtmisbrug fra Kommissionens side til politiske formål.

32 Ved den appellerede dom forkastede Retten disse seks annullationsanbringender og frifandt Kommissionen i det hele.

## Parternes påstande i appelsagen

33 Appellanterne har nedlagt følgende påstande:

– Den appellerede dom ophæves.

– Den omtvistede afgørelse annulleres.

– Kommissionen tilpligtes at betale de omkostninger, som appellanterne har afholdt for Domstolen og for Retten.

34 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

– Appellen forkastes.

– Appellanterne tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

## Om appellen

35 Til støtte for appellen har appellanterne fremsat tre anbringender vedrørende for det første en fejlagtig fortolkning af artikel 33 i delegeret forordning 2015/2446, for det andet – og fremsat subsidiært – en overskridelse af grænserne for delegationen i EU-toldkodeksens artikel 62 og for det tredje en tilsidesættelse af retten til god forvaltning.

### *Det første anbringende vedrørende en fejlagtig fortolkning af artikel 33 i delegeret forordning 2015/2446*

*Parternes argumenter*

36 Det første appelanbringende, der er opdelt i tre led, vedrører Rettens fortolkning af artikel 33 i delegeret forordning 2015/2446.

37 Med dette anbringendes første led har appellanterne gjort gældende, at Retten så bort fra denne bestemmelses formål og den sammenhæng, hvori den indgår.

38 Formålet med den nævnte bestemmelse består i at præcisere indholdet af EU-toldkodeksens artikel 60, stk. 2, som definerer en vares oprindelse på grundlag af et faktuelt kriterium, der består i at identificere det sidste land eller område, hvor der er tilført betydelig merværdi. Retten ændrede dette objektive kriterium til et subjektivt kriterium, idet den gav Kommissionen mulighed for at foretage en prioriteret vurdering af subjektive elementer.

39 EF-toldkodeksens artikel 25, der var baseret på et subjektivt kriterium, blev imidlertid ophævet på grund af de systemiske problemer og gennemførelsesvanskeligheder, som den gav anledning til. Dette kriterium var ifølge sagsøgerne en retsusikkerhedsfaktor og var i strid med artikel 2 i aftalen om oprindelsesregler, som forbyder, at disse anvendes som instrumenter, til at forfølge bestemte mål for samhandelen, eller at de fastsætter betingelser, der ikke er knyttet til fremstilling eller bearbejdning.

40 Artikel 33 i delegeret forordning 2015/2446, som fortolket i den appellerede dom, indfører en formodning, der er yderst vanskelig at afkræfte, om, at når en flytning falder sammen med vedtagelsen af en handelspolitisk foranstaltning, udgør omgåelsen af denne foranstaltning hovedårsagen til denne flytning, uanset den økonomiske begrundelse herfor.

41 I lyset af det formål, der er anført i 21. betragtning til delegeret forordning 2015/2446, og som består i at forhindre enhver »manipulation« af de importerede varers oprindelse for at undgå bestemte handelspolitiske foranstaltninger, er denne delegerede forordnings artikel 33 en klausul om modvirkning af omgåelse, der ligesom på skatte- og antidumpingområdet skal fortolkes strengt. Denne bestemmelse omhandler udelukkende flytning, der åbenbart ikke giver nogen mening i mangel af de omhandlede handelspolitiske foranstaltninger, i lighed med artikel 13 i

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1036 af 8. juni 2016 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union (EUT 2016, L 176, s. 21).

42 Med det første anbringendes andet led har appellanterne gjort gældende, at Retten fortolkede artikel 33 i delegeret forordning 2015/2446 således, at enhver reaktion fra en virksomheds side på Unionens handelspolitiske foranstaltninger på en næsten uafkræftelig måde udgør en tilsidesættelse af denne bestemmelse.

43 I stedet for at afgøre, om flytningen havde en rimelig grund, der ikke var forbundet med omgåelse af Unionens handelspolitiske foranstaltninger, tillod Retten i praksis Kommissionen at omdefinere oprindelseslandet, således at det var i overensstemmelse med formålene med disse foranstaltninger. Retten pålagde appellanterne bevisbyrden for at tilbagevise formodningen om tilsidesættelse af artikel 33 i delegeret forordning 2015/2446, selv om en erhvervsdrivende frit kan fastlægge sin egen handelspolitik ud fra hensynet til kommerciel effektivitet, f.eks. retten til at vælge en sådan struktur for virksomhedsdriften, at dens afgiftstilsvar reduceres, hvilket blev anerkendt i præmis 73 i dom af 21. februar 2006, Halifax m.fl. (C-255/02, EU:C:2006:121).

44 Retten fastslog endvidere med urette, at artikel 33 i delegeret forordning 2015/2446 ikke begrænser friheden til at oprette og drive egen virksomhed, selv om den fortolkning, der anlægges i den appellerede dom, uretmæssigt begrænser virksomhedernes frihed til at vælge deres produktionssted. Den omstændighed, at nye motorcykelmodeller, som kun er blevet bygget i Thailand, ifølge Rettens ræsonnement skal anses for at have oprindelse i USA, udgør en yderligere begrænsning af denne frihed.

45 Med det første anbringendes tredje led har appellanterne anført, at den appellerede dom indeholder en retlig fejl med hensyn til det bevisniveau, som Kommissionen skal nå for at pålægge den erhvervsdrivende bevisbyrden for, at flytningen af dennes aktiviteter er økonomisk begrundet. Retten begik en fejl ved at fastslå, at et tidsmæssigt sammenfald mellem vedtagelsen af en handelspolitisk foranstaltning og flytningen er tilstrækkelig til at skabe en formodning for, at flytningen ikke er økonomisk begrundet. Retten anlagde med sit ræsonnement en urigtig fortolkning af præmis 29 i dom af 13. december 1989, Brother International (C-26/88, EU:C:1989:637).

46 Retten anlagde i øvrigt en selektiv fortolkning af begrebet »de foreliggende faktiske oplysninger« som omhandlet i artikel 33 i delegeret forordning 2015/2446, idet den udelukkende støttede sig på 8-K-formularen for at pålægge appellanterne bevisbyrden. Eftersom denne bestemmelse forpligter Retten til at undersøge alle foreliggende faktiske oplysninger, gengav den disse beviser urigtigt og anlagde et åbenbart urigtigt skøn, idet den undlod at tage hensyn til beviser, der var fremkommet efter offentliggørelsen af denne formular. I lyset af de foreliggende beviser bør Domstolen fastslå, at Retten begik en fejl, idet flytningen – selv om vedtagelsen af den omhandlede handelspolitiske foranstaltning ganske vist ville have været den begivenhed, der udløste den –ikke nødvendigvis havde som hovedformål eller fremherskende formål at unddrage sig denne foranstaltning.

47 Kommissionen er af den opfattelse, at de argumenter, der er fremført inden for rammerne af det første anbringendes tredje led om en urigtig gengivelse af beviserne, skal afvises med den begrundelse, at appellanterne ikke præcist har redegjort for de analysefejl, som Retten har begået. Dette første anbringende er under alle omstændigheder ugrundet.

*Domstolens bemærkninger*

48 Med det første appelanbringendes to første led, som skal behandles samlet, har appellanterne foreholdt Retten, at den foretog en urigtig fortolkning af det kriterium, der er fastsat i artikel 33, stk. 1, i delegeret forordning 2015/2446, hvorefter enhver bearbejdning eller forarbejdning, der gennemføres i et andet land eller territorium, anses for ikke at være økonomisk begrundet, »hvis det på grundlag af de foreliggende faktiske oplysninger fastslås, at formålet med behandlingen har været at undgå anvendelsen af de foranstaltninger, der er omhandlet i [EU-toldkodeksens] artikel 59«, såsom de i den foreliggende sag omhandlede.

49 For det første fortolkede Retten i den appellerede doms præmis 58 udtrykket »formålet med behandlingen har været at undgå« i denne bestemmelse under hensyntagen til, at ordet »formålet« i dette udtryk er brugt i singularis, således at selv om valget om at flytte produktionen ikke alene kan have til formål at undgå en handelspolitisk foranstaltning, skal dette formål ikke desto mindre være afgørende. I denne doms præmis 62 konkluderede Retten, at den nævnte bestemmelse skal fortolkes således, at hvis det på grundlag af de foreliggende faktiske oplysninger viser sig, at det primære eller fremherskende formål med en flytning har været at undgå anvendelsen af EU-handelspolitiske foranstaltninger, må denne flytning anses for principielt ikke at kunne være økonomisk berettiget.

50 Denne fortolkning er imidlertid ikke behæftet med nogen retlig fejl. I modsætning til, hvad sagsøgerne har gjort gældende, kan artikel 33, stk. 1, i delegeret forordning 2015/2446 navnlig ikke fortolkes således, at den udelukkende omfatter flytninger, der åbenbart ikke giver nogen mening uden de omhandlede handelspolitiske foranstaltninger.

51 I første række skal det, for så vidt som sagsøgerne analogt har påberåbt sig dom af 21. februar 2006, Halifax m.fl. (C-255/02, EU:C:2006:121), præmis 73, hvori Domstolen på merværdiafgiftsområdet fastslog, at en erhvervsdrivende har ret til at vælge en sådan struktur for virksomhedsdriften, at dennes afgiftstilsvar reduceres, fastslås, at selv hvis det antages, at denne dom kan anvendes analogt på den i den foreliggende sag omhandlede situation, hviler appellanternes argument på en ufuldstændig læsning heraf.

52 I den appellerede doms præmis 62 gav Retten således artikel 33, stk. 1, i delegeret forordning 2015/2446 en fortolkning svarende til den, som Domstolen anlagde på merværdiafgiftsområdet i præmis 75 og 86 i dom af 21. februar 2006, Halifax m.fl. (C-255/02, EU:C:2006:121), nemlig at konstateringen af, at der foreligger misbrug, bl.a. kræver, at det fremgår af en række objektive omstændigheder, at hovedformålet med de omhandlede transaktioner er at opnå en afgiftsfordel.

53 I anden række er Rettens fortolkning i den appellerede doms præmis 62, hvorefter det afgørende kriterium for, om denne artikel 33 finder anvendelse, er, hvad det primære eller fremherskende formål med en transaktion er, nødvendig for at sikre denne bestemmelses effektive virkning. Denne ville nemlig i vidt omfang blive frataget sin effektivitet, hvis den skulle fortolkes således, at den ikke fandt anvendelse, alene fordi en flytning ud over det primære eller fremherskende formål om at undgå anvendelsen af Unionens handelspolitiske foranstaltninger ligeledes tog sigte på andre formål af sekundær karakter.

54 Hvad i tredje række angår appellanternes argument om, at Rettens fortolkning af artikel 33, stk. 1, i delegeret forordning 2015/2446, som i det væsentlige bekræfter den fortolkning, som Kommissionen anlagde i den omtvistede afgørelse, skader deres frihed til at oprette og drive egen virksomhed, skal det fastslås, at appellanterne har kritiseret denne doms præmis 184, som blev

formuleret i forbindelse med Rettens besvarelse af det tilsvarende argument, der blev fremført for den. Til gengæld har appellanterne i deres appelskrift ikke henvist til dommens præmis 183, hvori Retten fastslog, at de ikke havde præciseret de faktiske omstændigheder, der kunne godtgøre, at den omtvistede afgørelse på uforholdsmæssig vis havde begrænset deres ejendomsret eller frihed til at oprette og drive egen virksomhed.

55 Hvad desuden angår den appellerede doms præmis 184 fastslog Retten heri for fuldstændighedens skyld, at en eventuel begrænsning af appellanternes ejendomsret eller frihed til at oprette og drive egen virksomhed, selv hvis den måtte anses for godtgjort, ikke var en følge af den omtvistede afgørelse, men af gennemførelsesforordning 2018/886, som indførte tillægstolden.

56 Appellanternes argumentation om en angivelig tilsidesættelse af deres frihed til at oprette og drive egen virksomhed er derfor uvirksom.

57 I fjerde række kan det i modsætning til, hvad sagsøgerne har gjort gældende, ikke udledes af 21. betragtning til delegeret forordning 2015/2446, hvoraf det fremgår, at enhver »manipulation« af de importerede varers oprindelse for at undgå bestemte handelspolitiske foranstaltninger bør forhindres, at denne delegerede forordnings artikel 33, stk. 1, skal fortolkes således, at den udelukkende omhandler flytning, der åbenbart ikke giver nogen mening i mangel af de omhandlede handelspolitiske foranstaltninger, således som dette er tilfældet med hensyn til »omgåelse« af antidumpingtold som defineret i artikel 13 i forordning 2016/1036.

58 Indledningsvis kan der ikke udledes nogen lære af denne sidstnævnte bestemmelse med henblik på fortolkningen af artikel 33, stk. 1, i delegeret forordning 2015/2446, eftersom den vedrører et andet område, og den er affattet i meget anderledes vendinger end ordlyden af denne artikel 33, som hverken indeholder udtrykket »omgåelse« eller den detaljerede definition, som artikel 13 i forordning 2016/1036 giver af dette ord.

59 Det skal dernæst bemærkes, at udtrykket »manipulation«, der fremgår af 21. betragtning til denne delegerede forordning, kan omfatte en bred vifte af frivillige handlinger, der fører til, at importerede varer ændrer deres oprindelse. Det fremgår af selve ordlyden af denne betragtning, at de handlinger, der bør undgås, er dem, der udføres for at undgå bestemte handelspolitiske foranstaltninger. Omtalen af dette formål – i øvrigt uden angivelse af dets eksklusive karakter – ville imidlertid være overflødig og ville ikke have nogen effektiv virkning, hvis ordet »manipulation« blev fortolket således, at det allerede som sådan alene henviser til handlinger, der ikke har andet formål end at undgå Unionens handelspolitiske foranstaltninger, såsom dem, der følger af gennemførelsesforordning 2018/886.

60 Idet begrebet »manipulation« ikke forekommer i artikel 33, stk. 1, i delegeret forordning nr. 2015/2446, kan den under alle omstændigheder ikke tillade, at denne bestemmelse fortolkes på en måde, der er uforenelig med dens ordlyd og opbygning. Den fortolkning, som appellanterne har foreslået, har imidlertid ikke alene ingen støtte i den nævnte bestemmelses ordlyd og opbygning, men ville også bringe dens effektive virkning i fare, således som det er anført i denne doms præmis 53.

61 Det følger af det ovenstående, at Retten ikke begik en fejl i den appellerede doms præmis 58 og 62, da den fastslog, at det afgørende kriterium for at anvende artikel 33 i delegeret forordning 2015/2446 er, hvad det primære eller fremherskende formål med den omhandlede transaktion er.

62 For det andet fastslog Retten på grundlag af denne fortolkning i den appellerede doms præmis 63, at når det på grundlag af de foreliggende faktiske oplysninger fremgår, at det primære eller fremherskende formål med en flytning er at undgå Unionens handelspolitiske foranstaltninger, påhviler det den pågældende erhvervsdrivende at føre bevis for, at det primære eller fremherskende formål med denne flytning ikke på det tidspunkt, hvor beslutningen herom blev truffet, var at undgå sådanne foranstaltninger. Ifølge Retten adskiller et sådant bevis sig fra en efterfølgende undersøgelse af en økonomisk begrundelse eller fra den økonomiske rationalitet ved flytningen.

63 Med dette ræsonnement har Retten på ingen måde fastlagt en uafkræftelig formodning eller en formodning, der i det mindste er yderst vanskelig at tilbagevise. Tværtimod drog Retten blot konsekvenserne af den omstændighed, at det primære eller fremherskende formål med den pågældende transaktion skal kunne fastslås på grundlag af objektive elementer, nemlig de foreliggende faktiske oplysninger.

64 Det følger nemlig af den klare ordlyd af artikel 33, stk. 1, i delegeret forordning 2015/2446, at denne bestemmelse kun finder anvendelse, når de foreliggende faktiske oplysninger kan godtgøre, at formålet med den pågældende virksomheds adfærd var at undgå den pågældende handelspolitiske foranstaltning. Det er således kun i det tilfælde, hvor dette faktisk er tilfældet, at de kompetente myndigheder i henhold til denne bestemmelse er forpligtet til at anse denne transaktion for ikke at være økonomisk begrundet.

65 I et sådant tilfælde foreligger der imidlertid enten ikke nogen faktiske omstændigheder, der kan godtgøre, at et andet formål er transaktionens primære eller fremherskende formål, i hvilket tilfælde anvendelsen af artikel 33 i delegeret forordning 2015/2446 er obligatorisk, eller der foreligger sådanne faktiske omstændigheder, men de kompetente myndigheder er ikke i besiddelse af dem. I denne sammenhæng er det berettiget, at det tilkommer den berørte virksomhed, som er bedst i stand til, eller endog den eneste, der er i besiddelse af disse oplysninger, at fremlægge dem for de kompetente myndigheder.

66 I denne henseende definerer artikel 33 i delegeret forordning 2015/2446 ikke nogen særlige karakteristika, som de »foreliggende« faktiske oplysninger skal have, navnlig i tidsmæssig henseende. Det kan derfor ikke udelukkes, at faktiske oplysninger kommer til at »foreligge« efter beslutningen om at gennemføre den pågældende transaktion, eller endog efter gennemførelsen af denne transaktion. Det primære eller fremherskende formål med den nævnte transaktion kan imidlertid først vurderes senest på det tidspunkt, hvor den blev vedtaget, hvilket bekræftes af anvendelsen af datid i udtrykket »formålet [...] har været at undgå anvendelsen«. Det er i øvrigt umuligt, at denne beslutning kan være blevet påvirket af efterfølgende betragtninger.

67 For det tredje følger det i modsætning til appellanternes argumentation ikke af Rettens argumentation, at Kommissionen må foretage en subjektiv vurdering af en transaktions formål eller må lægge formodninger til grund i forhold til den respektive betydning af disse formål.

68 Artikel 33, stk. 1, i delegeret forordning 2015/2446 kræver ganske vist, at der identificeres et subjektivt element, nemlig hensigten om at undgå en handelspolitisk foranstaltning. Denne bestemmelse tilsigter imidlertid at fastlægge det primære eller fremherskende formål med den undersøgte transaktion på en objektiv måde på grundlag af de foreliggende faktiske oplysninger. Som anført i den appellerede doms præmis 75 skal konstateringen af den afgørende karakter af hensigten om at undgå en handelspolitisk foranstaltning derfor hvile på objektive beviser.

69 I denne henseende er artikel 33, stk. 1, i delegeret forordning 2015/2446 grundlæggende forskellig fra EF-toldkodeksens artikel 25, der under henvisning til den omhandlede transaktion anvendte udtrykket »udelukkende har haft til formål at omgå bestemmelser, der [...] anvendes« og fastsatte muligheden for at anvende en formodning med henblik på at fastslå et sådant formål. Følgelig er der ingen uoverensstemmelse mellem den appellerede dom og lovgivers ønske om at ophæve sidstnævnte bestemmelse.

70 Det følger af ovenstående konstateringer, at den af appellanterne påberåbte uoverensstemmelse af EF-toldkodeksens artikel 25 med artikel 2 i aftalen om oprindelsesregler ikke kan anses for at være relevant med henblik på at vurdere fortolkningen i den appellerede dom af artikel 33, stk. 1, i delegeret forordning 2015/2446. Appellanternes argument er nemlig baseret på den forudsætning, at Retten ændrede det objektive kriterium i denne artikel 33, stk. 1, til et subjektivt kriterium. Som det er fastslået i denne doms præmis 67 og 68, er denne forudsætning imidlertid urigtig.

71 Henset til det ovenstående skal det første appelanbringendes to første led forkastes.

72 Det første anbringendes tredje led vedrører den bevisbyrderegel, der er fastsat i den appellerede doms præmis 70 og 71. I præmis 70 konstaterede Retten et tidsmæssigt sammenfald mellem ikrafttrædelsen af gennemførelsesforordning 2018/886, hvorved tillægstolden blev indført, og meddelelsen om den omhandlede flytning. Under henvisning til præmis 29 i dom af 13. december 1989, Brother International (C-26/88, EU:C:1989:637), fastslog Retten, at et sådant tidsmæssigt sammenfald kan begrunde en formodning om, at en flytning har til formål at undgå handelspolitiske foranstaltninger.

73 I den appellerede doms præmis 71, første punktum, anførte Retten, at det fremgår af denne præmis 29, at når der er et sådant tidsmæssigt sammenfald, må den pågældende erhvervsdrivende godtgøre en anden rimelig begrundelse for at flytte fremstillingen til det land, hvortil produktionen er blevet flyttet, end ønsket om at omgå følgerne af de pågældende forskrifter.

74 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at den appellerede doms præmis 70 og 71 ikke tilsidesætter betydningen af præmis 29 i dom af 13. december 1989, Brother International (C-26/88, EU:C:1989:637), som appellanterne har påberåbt sig for Retten. I denne præmis 29 fastslog Domstolen, at i tilfælde af et tidsmæssigt sammenfald mellem ikrafttrædelsen af de relevante forskrifter og flytningen af samlingen af bestanddelene af en vare påhviler det den pågældende erhvervsdrivende at føre bevis for en rimelig grund til denne flytning med henblik på at afkræfte formodningen om, at den nævnte flytning er blevet foretaget i det øjemed at undgå følgerne af disse forskrifter.

75 Denne præmis 29 indeholder ganske vist en fortolkning af artikel 6 i Rådets forordning (EØF) nr. 802/68 af 27. juni 1968 om den fælles definition af begrebet varers oprindelse (EFT 1968, L 148, s. 1). Denne bestemmelse svarer i det væsentlige til EF-toldkodeksens artikel 25, der, som anført i denne doms præmis 69, er kendetegnet ved grundlæggende forskelle i forhold til artikel 33, stk. 1, i delegeret forordning 2015/2446, eftersom den udtrykkeligt fastsatte muligheden for at anvende en formodning.

76 Når dette er sagt, er Rettens ræsonnement ikke behæftet med fejl, eftersom artikel 33, stk. 1, i delegeret forordning 2015/2446 kræver, at formålet med transaktionen fastslås på grundlag af de foreliggende faktiske oplysninger, som skal fortolkes som det primære eller fremherskende formål, således som Retten med rette fastslog i den appellerede doms præmis 58 og 62.

77 I den appellerede doms præmis 70 støttede Retten sig imidlertid på de faktiske oplysninger, der var til rådighed, idet den både tog sigte på formålet med den flytning af produktionen, som Harley-Davidson havde angivet i 8-K-formularen, og det tidsmæssige sammenfald mellem ikrafttrædelsen af gennemførelsesforordning 2018/886 og meddelelsen om denne flytning.

78 Retten fastslog i den appellerede doms præmis 70 således bl.a., at Harley-Davidson, idet selskabet i 8-K-formularen alene angav, at det ved at flytte produktionen ønskede at »undgå den toldbyrde«, der skyldtes tillægstoldens ikrafttræden, havde som primært eller fremherskende formål at undgå anvendelsen af disse handelspolitiske foranstaltninger. Retten fremhævede i denne forbindelse, at det klart fremgår af 8-K-formularens genstand og indhold, at denne, som er dateret den 25. juni 2018, blev offentliggjort som en umiddelbar reaktion på offentliggørelsen af gennemførelsesforordning 2018/886, blot fem dage efter denne offentliggørelse og tre dage efter denne gennemførelsesforordnings ikrafttræden.

79 På grundlag af disse oplysninger kunne Retten uden at tilsidesætte artikel 33, stk. 1, i delegeret forordning 2015/2446 fastslå, at det umiddelbart var godtgjort, at den omhandlede flytning havde til formål at undgå handelspolitiske foranstaltninger. Det påhvilede således den pågældende erhvervsdrivende at føre bevis for en anden rimelig grund, som ville have vist, at transaktionens primære eller fremherskende formål ikke havde noget at gøre med dette formål.

80 Hvad angår Rettens angiveligt urigtige gengivelse af beviserne skal det fastslås, at appellanterne i virkeligheden har nedlagt påstand om en fornyet vurdering af beviserne, uden på tilstrækkelig præcis måde at angive den urigtige gengivelse, som Retten foreholdes, eller at påvise de fejl i analysen, der efter deres opfattelse har foranlediget Retten til at foretage denne urigtige gengivelse. En sådan anfægtelse kan derfor ikke antages til realitetsbehandling under appelsagen (jf. i denne retning dom af 8.6.2023, Severstal og NLMK mod Kommissionen, C-747/21 P og C-748/21 P, EU:C:2023:459, præmis 52).

81 Det følger af samtlige ovenstående betragtninger, at det første appelanbringendes tredje led ligeledes skal forkastes, og at dette anbringende følgelig skal forkastes i dets helhed.

### *Det andet anbringende om overskridelse af grænserne for delegationen i EU-toldkodeksens artikel 62*

*Parternes argumenter*

82 Med det andet anbringende, der er fremsat subsidiært, har appellanterne gjort gældende, at Retten har begået en retlig fejl i den appellerede doms præmis 86-90. Artikel 33 i delegeret forordning 2015/2446, som fortolket i den appellerede dom, tilsidesætter artikel 290 TEUF, idet den ændrer visse væsentlige elementer i EU-toldkodeksens artikel 60, stk. 2.

83 Denne fortolkning erstatter det objektive kriterium – der er fastsat i denne artikel 60, stk. 2, og som er baseret på transaktionens økonomiske begrundelse – med et subjektivt kriterium, der er baseret på den erhvervsdrivendes hensigt. Denne fortolkning ville svare til at anerkende, at

Kommissionen har truffet et politisk valg, der er i strid med lovgivers politiske valg, som ved at ophæve EF-toldkodeksens artikel 25 bestod i at opgive dette subjektive kriterium. Samme fortolkning ville underminere normhierarkiet og retssikkerheden ved at skabe en anden lovgivning i den delegerede retsakt end den lovgivningsmæssige retsakt.

84 Kommissionen har bestridt denne argumentation.

*Domstolens bemærkninger*

85 Det andet anbringende har til formål at få fastslået, at artikel 33 i delegeret forordning 2015/2446, som fortolket af Retten, er ulovlig.

86 Eftersom EU-retlige bestemmelser ikke kan anses for ugyldige, når de kan fortolkes på en måde, der sikrer, at de er i overensstemmelse med højere retsregler (jf. i denne retning dom af 16.11.2023, Ligue des droits humains (Tilsynsmyndighedens kontrol med behandlingen af oplysninger), C-333/22, EU:C:2023:874, præmis 57), kan dette anbringende kun forstås således, at det i det væsentlige anfægter Rettens fortolkning af artikel 33, stk. 1, i delegeret forordning 2015/2446.

87 Appellanternes argumentation tager imidlertid udgangspunkt i den forudsætning, at Retten fortolkede artikel 33, stk. 1, i delegeret forordning 2015/2446 således, at bestemmelsen indeholder et subjektivt kriterium. Som anført i denne doms præmis 67 og 68, er denne forudsætning imidlertid urigtig.

88 Det andet appelanbringende må derfor forkastes.

***Det tredje anbringende om tilsidesættelse af retten til god forvaltning***

*Parternes argumenter*

89 Det tredje appelanbringende består af to led.

90 Med det første led har appellanterne gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 166-169 at fastslå, at Kommissionens tilsidesættelse af retten til at blive hørt ikke kan begrunde en annullation af den omtvistede afgørelse. Det følger af præmis 46 i dom af 21. september 2017, Feralpi mod Kommissionen (C-85/15 P, EU:C:2017:709), og af præmis 56 i dom af 16. januar 2019, Kommissionen mod United Parcel Service (C-265/17 P, EU:C:2019:23), at denne ret udgør en væsentlig formforskrift. Det afgørende er, om den berørte virksomhed kunne have haft en bedre mulighed – om end i begrænset omfang – for at sikre sit forsvar.

91 Dette kriterium er opfyldt i den foreliggende sag, idet sagsøgerne kunne have påberåbt sig talrige faktuelle beviser, der blev fremlagt for Retten, for, at flytningen var økonomisk begrundet. Der skal ligeledes tages hensyn til den omvendte bevisbyrde som følge af den formodning, der er opstillet ved anvendelsen af artikel 33 i delegeret forordning 2015/2446.

92 Selv om den korrekte anvendelse af artikel 33 i delegeret forordning 2015/2446 i den foreliggende sag udelukkende afhænger af retsspørgsmål, hvilket appellanterne har bestridt i lyset af den appellerede doms præmis 64 og 72, udgør retten til at fremsætte retlige argumenter en del af retten til at blive hørt, navnlig henset til de divergerende synspunkter mellem Kommissionen og de belgiske myndigheder og denne institutions afvisning af at afgive en formel udtalelse vedrørende fortolkningen af artikel 33 i delegeret forordning 2015/2446.

93 Med det tredje anbringendes andet led har appellanterne gjort gældende, at Retten anlagde en urigtig fortolkning af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet samt af retten til god forvaltning.

94 For det første så Retten i den appellerede doms præmis 145-147 bort fra præmis 10-12 i dom af 3. marts 1982, Alpha Steel mod Kommissionen (14/81, EU:C:1982:76), og præmis 35-38 i dom af 17. april 1997, de Compte mod Parlamentet (C-90/95 P, EU:C:1997:198), hvoraf det fremgår, at en retsakts uforenelighed med EU-retten ikke udgør en absolut hindring for anvendelsen af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. I denne henseende er det afgørende spørgsmål, om denne retsakt giver en person en fordel.

95 I den foreliggende sag skabte BOO-afgørelserne berettigede forventninger, på grundlag af hvilke der blev truffet store forretningsmæssige beslutninger med langsigtede virkninger. Den omtvistede afgørelse burde derfor være blevet truffet inden for en rimelig frist. Idet BOO-afgørelser er gyldige i tre år i henhold til EU-toldkodeksens artikel 33, stk. 3, er tilbagekaldelsen heraf ca. to år efter deres vedtagelse åbenbart i strid med retssikkerhedsprincippet og medfører et tab for appellanterne. Desuden kan artikel 33 i delegeret forordning 2015/2446 ikke kvalificeres som »præcis«, en karakterisering, der ville være i strid med den hidtil usete karakter af Kommissionens tilbagekaldelse af en BOO-afgørelse.

96 For det andet er den analyse af varigheden af den af Kommissionen fulgte procedure, der er indeholdt i den appellerede doms præmis 175 og 176, ikke retligt begrundet. I denne forbindelse burde Retten have taget hensyn til sagens betydning for den berørte person. Den relevante periode er perioden mellem på den ene side den 31. januar 2019, som er datoen for Kommissionens første drøftelser med de belgiske myndigheder, eller subsidiært den 24. juni 2019, datoen for de belgiske myndigheders vedtagelse af de to første BOO-afgørelser, og på den anden side den 7. april 2021, som er datoen for offentliggørelsen af den omtvistede afgørelse. Varigheden af proceduren for vedtagelse af den omtvistede afgørelse på 21 eller 26 måneder er ikke begrundet i betragtning af, at det angiveligt var åbenlyst, at BOO-afgørelserne var ulovlige. Under alle omstændigheder går en sådan varighed langt ud over, hvad der er acceptabelt.

97 Tilsidesættelsen af retten til god forvaltning og af det almindelige EU-retlige princip om, at der skal handles inden for en rimelig frist, indebærer, at såvel den appellerede dom som den omtvistede afgørelse skal ophæves, uanset om denne forsinkelse har medført en tilsidesættelse af retten til forsvar eller ej, idet Kommissionen er afskåret fra at handle for sent.

98 Kommissionen har bestridt denne argumentation.

*Domstolens bemærkninger*

99 Det tredje anbringendes første led vedrører den appellerede doms præmis 166-169, hvori Retten, samtidig med at den anerkendte, at Kommissionen havde tilsidesat sin forpligtelse til at høre appellanterne inden vedtagelsen af den omtvistede afgørelse, fastslog, at denne uregelmæssighed ikke var tilstrækkelig til at føre til annullation af denne afgørelse. Herved anvendte Retten ifølge appellanterne andre kriterier end dem, der følger af Domstolens praksis.

100 I denne henseende henviste Retten i den appellerede doms præmis 162 til Domstolens praksis, hvorefter det for at en tilsidesættelse af retten til at blive hørt kan medføre, at den omhandlede retsakt annulleres, skal være muligt, at den administrative procedure ville have kunnet føre til et andet resultat (dom af 5.5.2022, Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals mod Kommissionen, C-718/20 P, EU:C:2022:362, præmis 49). Dette kriterium er ligeledes i det væsentlige gengivet i den appellerede doms præmis 167.

101 Idet Retten henviste analogt til præmis 98 i dom af 29. juni 2006, SGL Carbon mod Kommissionen (C-308/04 P, EU:C:2006:433), fastslog den ligeledes i den appellerede doms præmis 162, at det påhviler appellanten ved fremlæggelse af konkrete oplysninger eller i det mindste argumenter eller indicier, der er tilstrækkeligt pålidelige og præcise, at føre bevis for, at Kommissionens afgørelse kunne have været anderledes, således at der konkret kan fastslås en tilsidesættelse af retten til forsvar.

102 Herved identificerede Retten på korrekt vis Domstolens relevante praksis for så vidt angår retten for enhver til at blive hørt, inden der træffes en individuel foranstaltning over for ham eller hende, som måtte berøre vedkommende negativt, således som denne ret følger af artikel 41, stk. 2, litra a), i chartret om grundlæggende rettigheder.

103 For det første henviser præmis 46 i dom af 21. september 2017, Feralpi mod Kommissionen (C-85/15 P, EU:C:2017:709), som appellanterne har påberåbt sig, til retten til en høring som fastsat i den specifikke ramme for Kommissionens forordning nr. 773/2004 af 7. april 2004 om Kommissionens gennemførelse af procedurer i henhold til [artikel 101 TEUF og 102 TEUF] (EUT 2004, L 123, s. 18).

104 For det andet påhviler det med henblik på at opnå annullation af en anfægtet retsakt på grundlag af artikel 263 TEUF den person, der påberåber sig en tilsidesættelse af retten til forsvar, at godtgøre, at der foreligger en mulighed for, at den administrative procedure, der har ført til vedtagelsen af denne retsakt, ville have kunnet føre til et andet resultat (jf. i denne retning dom af 26.9.2018, Infineon Technologies mod Kommissionen, C-99/17 P, EU:C:2018:773, præmis 79 og den deri nævnte retspraksis). Selv om det i denne forbindelse ikke kan pålægges den person, der påberåber sig en sådan uregelmæssighed, at godtgøre, at den pågældende retsakt uden uregelmæssigheden ville have haft et for denne persons interesser mere fordelagtigt indhold, skal vedkommende dog konkret påvise, at en sådan mulighed ikke helt kan udelukkes (dom af 28.9.2023, Changmao Biochemical Engineering mod Kommissionen, C-123/21 P, EU:C:2023:708, præmis 170 og den deri nævnte retspraksis).

105 Ved anvendelsen af dette kriterium begik Retten ikke en retlig fejl, da den efter i den appellerede doms præmis 166 at have konstateret en tilsidesættelse af appellanternes ret til at blive hørt i præmis 167-170 fastslog, at de faktiske beviser for, at flytningen var »økonomisk berettiget« på grund af de forventede økonomiske effektivitetsgevinster, ikke kunne skabe en mulighed for, at den administrative procedure ville kunne have ført til et andet resultat.

106 Det er således i denne henseende tilstrækkeligt at bemærke, at Retten i den appellerede doms præmis 170, som ikke er direkte berørt af denne appel, og som henviser til den nævnte doms præmis 65 og 66, fastslog, at appellanterne ikke havde fremlagt konkrete oplysninger for den, der kunne godtgøre, at den omhandlede flytning hovedsageligt var begrundet i hensyn, der ikke havde noget at gøre med indførelsen af den tillægstold, der er fastsat i gennemførelsesforordning nr. 2018/886.

107 På denne baggrund skal det tredje anbringendes første led forkastes.

108 Det tredje anbringendes andet led vedrører tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og tilsidesættelse af sagsøgernes ret til god forvaltning som følge af varigheden af den af Kommissionen fulgte procedure.

109 For det første fastslog Retten i den appellerede doms præmis 144, uden at dette er blevet bestridt inden for rammerne af denne appel, at en BOO-afgørelse, som vedtages i henhold til EU-toldkodeksens artikel 33, ikke har til formål og ikke kan have den virkning definitivt at garantere den erhvervsdrivende, at den geografiske oprindelse, som afgørelsen henviser til, ikke efterfølgende ændres, eftersom Kommissionen i henhold til kodeksens artikel 34, stk. 11, kan vedtage afgørelser, hvorved medlemsstaterne anmodes om at tilbagekalde BOO-afgørelser for at sikre en korrekt og ensartet tarifering eller ensartet bestemmelse af varers oprindelse.

110 Herved foretog Retten en korrekt fortolkning af EU-toldkodeksens artikel 33 og artikel 34, stk. 11, hvilket appellanterne i øvrigt ikke har anfægtet i forbindelse med den foreliggende appel. Denne fortolkning udgør et tilstrækkeligt grundlag for at forkaste argumentationen i første instans om tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Som generaladvokaten har anført i punkt 105 i forslaget til afgørelse, er de grunde, hvorved Retten i den appellerede doms præmis 145-147 forkastede denne argumentation, følgelig overflødige i forhold til dem, der fremgår af samme doms præmis 144. Appellanternes kritik af den nævnte doms præmis 145-147 skal derfor forkastes som uvirksom.

111 For det andet bemærkede Retten i den appellerede doms præmis 164, idet den støttede sig på Domstolens praksis, at den rimelige karakter af varigheden af proceduren bør vurderes på grundlag af omstændighederne i den enkelte sag. Sagens betydning for den berørte part indgår ganske vist i disse omstændigheder, men der er kun tale om én omstændighed blandt flere (jf. i denne retning dom af 12.5.2022, Klein mod Kommissionen, C-430/20 P, EU:C:2022:377, præmis 72 og den deri nævnte retspraksis), som det tilkommer Retten at vurdere som en faktisk omstændighed.

112 Derudover kan den rimelige karakter af en frist ikke fastlægges under henvisning til en bestemt maksimumsgrænse, der fastsættes på abstrakt vis (dom af 12.5.2022, Klein mod Kommissionen, C-430/20 P, EU:C:2022:377, præmis 86). Det samme gælder for fastsættelsen af udgangspunktet for beregningen af denne varighed, når der som i den foreliggende sag ikke foreligger præcise angivelser i de gældende bestemmelser.

113 I denne sammenhæng kan appellanternes argumenter kun tiltrædes, hvis det godtgøres, at Retten har foretaget en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder. Appellanterne har imidlertid ikke påberåbt sig en sådan urigtig gengivelse, idet de i det væsentlige har begrænset sig til at anmode om en ny vurdering af de faktiske omstændigheder, hvilket ikke henhører under

Domstolens kompetence i forbindelse med en appel (jf. i denne retning dom af 12.9.2024, Anglo Austrian AAB mod ECB og Far-East, C-579/22 P, EU:C:2024:731, præmis 147 og den deri nævnte retspraksis).

114 Under disse omstændigheder må det tredje anbringendes andet led ligeledes forkastes. Dette anbringende må derfor forkastes i det hele.

115 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal appellen forkastes, for så vidt som ingen af appelanbringenderne tages til følge.

**Sagsomkostninger**

116 I henhold til artikel 184, stk. 2, i Domstolens procesreglement træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostningerne, såfremt appellen forkastes.

117 I henhold til procesreglements artikel 138, stk. 1, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.

118 Da appellanterne har tabt sagen, bør det pålægges disse at betale sagsomkostningerne i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Fjerde Afdeling):

1) **Appellen forkastes.**

2) **Harley-Davidson Europe Ltd og Neovia Logistics Services International bærer deres egne omkostninger og betaler de af Europa-Kommissionen afholdte omkostninger.**

Underskrifter